

Nenechals mě poděkovat

V Centrále ten den přelo.

Ed zrovna předával své hlášení Plukovníkovi Mustangovi. Jako vždy si z chlapce dělal starší muž legraci, od jeho výšky přešel k jeho gramatice a nakonec skončil u účtů za škody z Edových cest. Mladý blondýn se vztekal, jak by ne, Plukovník mu opět ukázal, jak vše ví a zná každý jeho krok.

„Edwarde, opravdu měl bys kontrolovat své chování. Jsi ostudou pro armádu,“ řekl mu Mustang a zamračil se na něj. Pro jednu Ed neměl kousavou poznámku a jen sklonil hlavu. Třásl se vztekem, měl co dělat, aby něco nepřetransmutoval ve zbraň a nenapadl svého nadřízeného. Lehce potřásl hlavou. Na rtech měl trpký úsměv.

„Omlouvám se, *Plukovníku*,“ hodnost nadřízeného byla vyřčena jako urážka. Ed nedal Mustangovi žádný čas na odpověď a vystřelil z kanceláře. Nechtěl se znovu pohádat s Ohnivým alchymistou. Neměl na to dneska náladu.

„Bráško!“ ozval se překvapený výkřik od velkého brnění. Blondýn k němu zamířil s úsměvem na tváři. Aspoň jeho bratr je tu s ním. Na něj se může spolehnout.

Lehké mňouknutí se ozvalo z velkého brnění, když se Kovový alchymista dostal ke svému mladšímu bratrovi na dosah ruky.

„Alphonsi? Já myslel, že o tomhle jsme už mluvili!“ zavrčel Ed. Al se jen otřásl.

„Ale, bráško, venku tak prší a to koťátko má zlomenou nožku,“ odvětilo tiše brnění. Ed se jen zamračil a odstranil prsní plát brnění. Ani ho nepřekvapilo, že brnění je prázdné, tedy kromě malého pískově žlutého kotěte. Blondýn je vyndal.

„Ale, už jsem ti vysvětloval, že v naší situaci si kotě nemůžeme dovolit. A nepros! Ne znamená ne!“ okřikl Ed bratra. Kotě mu vrazil do ruky. „Odnes ho tam, kde si ho našel a nech ho tam, jasný?“

Brnění se chvíli otřásalo. „Bráško, ty nejsi člověk! Ty jsi příšera! O nikoho se nezajímáš,“ zaječel mladší z bratrů, když běžel pryč chodbami Centrály.

Ed tam mohl jen tak stál. Nechal hlavu klesnout, zavrtal pohled do podlahy. Něco se v něm při těch slovech zlomilo. Ano, slyšel tyhle slova hodně krát, hlavně když ukázal své umělé končetiny. Ale od Ala to bylo jiné. Bolelo to. Hlavně dneska. Na matčiny narozeniny.

Potřásl hlavou. Ne, dneska není dobrý den. Povzdech si a vydal se následovat svého bratra. Nešel moc rychle, chtěl mladšímu chlapci nechat čas, aby se uklidnil.

Vyšel před Velitelství a zhluboka se nadechl. Vzduch tu byl prosycený výfukovými plyny a značně chladný, velká změna oproti zatuchlému, teplému ovzduší uvnitř budovy.

Chvilku se procházel po městě. Nechtěl se postavit bratrovi. To co mu řekl, ho bolelo. Snažil se všechno mu vynahradiť, ale musel uznat, že byl sobecký, když připoutal jeho duši k brnění. Proč ho prostě nenechal odejít? Proč si musel hrát na boha? Po tváři mu sklouzla jediná slza.

Vzhlédl. Stál na okraji silnice. S hrůzou v očích si všiml malé dívenky, jak běží k silnici pro míč. Rychle se podíval, jestli nejede auto. K jeho hrůze se zprava řítilo velikou rychlostí jedno z novějších aut. Řidič nemohl holčičku vidět včas. Ed proto udělal to, co považoval za správné.

Vběhl do silnice. Vzal dívku do náručí a skočil. Dál už se pro něj svět ponořil do temnoty.

Gracia se zděsila, když uslyšela skřípot kol. Rychle si přestala povídat s kamarádkou a podívala se kde je Elicia. Našla jí klečet u nehybného těla staršího Elrica, míč se někam zakutálel. Několik metrů dál stálo auto a z něj vystupoval mladý řidič. Vystrašeně se díval na blondatého alchymistu.

„Bráško, bráško! Probud' se!“ volala malá dívka a z očí jí padaly slzy, které se míchaly s dešťovými kapkami. Gracia rychle přeběhla ke své dceři. Vzala jí do náručí. Mladý řidič mezitím přešel k tělu chlapce.

„Na... najednou mi skočil do cesty. Já tu holčičku neviděl!“ začal se mladík obhajovat. Gracia na něj pohlédla s doširoka rozevřenými očima. Co to povídá?

„Co-co se stalo?“ zeptala se šeptem. Oči jí sklouzly k alchymistovi. Na jeho zlatých loknách byl vidět rudý nádech. Rychle se k němu sklonila. Měla pravdu, déšť to ředil, tak to nešlo moc vidět, ale Ed opravdu krvácel z rány na hlavě.

„Jak skočil, narazil hlavou do hydrantu. Není mu nic?“ zeptal se řidič. Pozoroval výraz naprostého zděšení, který si našel cestu na milý obličej Gracie.

„Musíme ho dostat do nemocnice!“ vykřikla a rychle se postavila. V očích měla starost o Edwarda. Mladý řidič ho radši rychle vzal do náručí. Nechal Gracii nastoupit do svého auta, aby mohly odvést zraněného chlapce do nemocnice.

Pár dní na to.

„Není jisté, jestli se probudí. Má velmi vážně poničené lebeční švy. Upadl do komatu a navíc to vypadá jako...“ doktor se odmlčel. Mustang a Al mu naslouchali, jeho odmlku nepochopili.

„Co jak vypadá?“ vypadlo nakonec z Mustanga netrpělivě, když doktor po několika minutách nepromluvil.

„Že se nechce probudit. Nemá už sílu žít. Nikdo tady mu nedává moc nadějí,“ informoval je muž s těžkým povzdechem. Roy zalapal po dechu a Al vyděšeně vypísknul. Doktor se radši omluvil. Nechal je se vypořádat se touto novou informací samotné.

Oba vešli do pokoje, kam mladého alchymistu uložili. Chlapec byl neskutečně bledý, hlavu měl ovázanou obvazem a v levé ruce měl zavedenou umělou výživu.

Kolem postele sedělo mnoho lidí. Byla tam Winry, Gracia a Elicia, Nadporučík Hawkeye, Major Armstrong, Nadporučík Ross, Havoc a ještě bratři Tringhamovi. Nikdo nevěděl, jak se bratři dozvěděli o Edovi. Hlavní bylo, že tam byli a pomáhali ostatním.

„Tak jak to vypadá?“ zeptala se nervózně Winry. Al tam jen tak stál, spíše připomínal brnění než živého člověka, na kterého byli všichni zvyklí. Roy jen zavrtěl hlavou.

„Nedávají mu moc nadějí. Ztratil vůli žít,“ informoval je Plukovník a smutně si vzpomněl na všechny sarkastické poznámky, vtipy na jeho výšku a to jak nestačil chlapci říct, jak moc mu na něm záleží. Sklopil oči.

Winry si zakryla ústa rukama. I ona si vzpomněla na všechny ty hádky a hozené hasáky. Ostatní si připomněly všechny ty vtípky na účet blondatého alchymisty. Bylo jim smutno.

„Je to moje vina,“ ozval se najednou Al brečky. „Řekl jsem mu, že je monstrem. Já-já... je mi to líto, je to moje vina,“ kdyby mohl, rozplakal by se.

„Ne, synu, tvoje vina to není,“ ozvalo se ode dveří. Prošel jimi Hohenheim Světla. „Neměl jsem vás opouštět,“ řekl tiše svým hlubokým hlasem. Přešel k posteli a jemně odstranil zbloudilý pramen vlasů z Edova obličje. Chlapec vypadal v tu chvíli naprosto uvolněně, jako by nezažil všechny ty hrůzy. Otec si povzdechl.

Dveře se opět otevřely a dovnitř vlétla Izumi a její manžel. „Kde je Edward!“ zakřičela. Všichni se na ní ustrašeně podívali. „Tak kde je to budižkničemu?“ zeptala se zoztra. Pak ho spatřila, jak tam ležel na posteli tiše, mírumilovně. Izumi lehce pobledla. „Jak moc je to vážný?“ zeptala se najednou tiše.

„Doktoři mu moc šancí nedávají,“ zopakoval pro ni Roy. Izumi svěsila hlavu. Její manžel jí objal a tiše k ní promlouval.

I Hohenheim svěsila hlavu, bylo mu špatně, jeho syn tu umíral. Syn, na kterého by každý otec mohl být pyšný. Syn, který ho nenáviděl. Byl špatný otec a věděl to. Měl tehdy zůstat u své milované rodiny. Tohle by se pak nestalo. Nemusel by se cítit tak bezmocně. Protože alchymie vůli žít nevrátí.

Po pár dnech, kdy se všichni střídali v návštěvách, se opět sešli.

K jejich malé skupince se přidala Rose, Scieszka a dopisy s přáním brzkého uzdravení se jen vršili. Informace se šířily rychle, hlavně pokud šlo o Kovového alchymistu.

Doktor s nimi musel mluvit. Stoupl si před ně a lehce nervózně si odkašlal, tuhle část své práce nenáviděl. „Šance na uzdravení pana Elrica jsou již nulové. Bude lepší, pokud jeho trápení ukončíme,“ oznámil jim se smutkem v očích. Všichni byli zděšení. To nemůžou udělat!

„Ale... ale,“ začal Al, ale doktor ho zvednutím ruky umlčel.

„Váš bratr je skoro mrtev. Nikdo z nemocnice už ani nedoufá, že se probudí. A ten pokoj potřebujeme, jsou tu ještě jiní pacienti.“ Bylo jasně patrné, jaké to dělá doktorovy potíže, říct jim zrovna

tohle. „Omlouvám se,“ řekl nakonec a lehce se uklonil. „Můžete se s ním ještě rozloučit.“ Doktor odešel.

Všichni ztichli. Nemohli tomu uvěřit, Ed už tam nebude. Vypaří se z jejich života, tak jak do nich přišel.

„Velký bráško, prosím probud' se! Já jsem ti nestihla poděkovat!“ ozval se tichý pláč. Elicia seděla na okraji Edovi postele a lehce do něj šťouchala. „Prosím, pobud' se, velký bráško! Já ti chci poděkovat! Neodcházej, nechci, aby mi tě vzali jako tatínka!“ vzlykala holčička. Ostatní ten obrázek dojal a uvrhl do většího smutku.

Elicia po chvilce přestala šťouchat do Eda a jen tiše plakala. Nechtěla, aby její starší bráška někam šel. „Bráško, bráško,“ opakovala jako motlitbu.

Najednou se mechanická ruka pohnula a chytila do svého chladného objetí malou ručku. „Nebreč, sestřičko. Bráška je tady,“ ozval se tichý chraptivý hlas.

Všechny to polekalo. Zvedli hlavy. Bylo to tak. Edovi oči byly otevřené a na tváři měl drobný hřejivý úsměv celý pro Eliciu. Ta přestala plakat. Chvilku se koukala do těch zlatých očí svého adoptivního brášky. Pak se mu vrhla kolem krku.

„No tak Elicio!“ usmál se Ed, objal jí také. „Jsem rád, že se ti nic nestalo,“ zašeptal, když hladil dívku po vlasech.

„Bráško, já ti chci poděkovat! Myslela jsem, že tě někam odvedou! Že odejdeš jako tatínek! Nechci, abys odešel!“ začala opět vzlykat dívka. Blondýn se jen usmál a dál jí utěšoval.

„Já nikam nepůjdu. Ne hned,“ usmál se tajemně a konečně se podíval na ostatní okupanty pokoje. Ti na něj zírali s překvapením vepsaným do tváře. První se vzpamatovala Gracia a vzala Eliciu do náručí.

„Pojď, půjdeme bráškově pro něco k jídlu, ano?“ usmála se na smějící se dcerku. Ta jen kývla. Ve dveřích je zastavil Edův hlas.

„Mám vás pozdravovat,“ řekl do ticha pokoje. Gracii ukápla slza a s úsměvem na tváři odešla. Věděla, od koho je má pozdravovat.

Ed se podíval i na ostatní. „Pro vás mám taky pozdravy. Nechtějí mě tam a dlouho se tam nemám ukazovat. A navíc mám tu hodně lidí, na kterých mi záleží. Omlouvám se, pokud jsem vás nějak vyděsil. A věřte, že mě něco tak triviálního jako hydrant znovu nedostane,“ promluvil s úšklebkem a zívnu. Zavřel oči. Usnul s hřejivým úsměvem na tváři.

Tentokrát se ale vzbudí. To věděl každý v pokoji. Už měl důvod. Na mnohé tváři byl najednou hřejivý úsměv podobný tomu na tváři spícího chlapce.